



Opgericht door H. C. Voorhoeve Jzn. | Vereerd door de intekening van Hare Majesteit de Koningin.

Onder Hoofdredactie van J. N. Voorhoeve — Den Haag. — Uitgevers: La Rivière & Voorhoeve — Zwolle

## „STRIJD OM EEN KROON.”

In memoriam P. J. KLOPPERS.

Onze trouwe medewerker, de heer P. J. Kloppers, voorverleden week Vrijdagavond plotseling ernstig ongesteld geworden, is vijf dagen later *heengegaan*. Welk een verlies voor zijn geliefde echtgenote, met wie hij zoo vele jaren verbonden is geweest! Welk een verlies voor zijn kinderen, hier en in Afrika; voor zijn vele vrienden! Moge de God aller vertroosting en de Vader aller barmhartigheden die allen bemoedigen en versterken. Welk een verlies ook voor Christelijk-Nederland, aan welks welzijn hij zoo onvermoeid arbeidde; een verlies, dat wij wel in de eerste plaats gevoelen, omdat hij zulk een ijverig medewerker was van ons Blad.

De heer Kloppers was een van de oude garde. Hij heeft in de hitte des daags gestreden en geleden. Zijn hart klopte warm voor anderen; hij had een diep gevoel voor recht. Hoewel hij een zachte, vriendelijke persoonlijkheid was, kon hij hard en streng zijn als hij zijn pen versneed om het onrecht aan de kaak te stellen, om de onrechtvaardige onderdrukkers het huichelachtig masker van het gelaat te rukken. Wilde men dezen „strijder met de pen” in zijn volle kracht zien, dan moest men hem aanschouwen zooals hij het wist op te nemen voor de vrijheid, voor de gerechtigheid; zooals hij in de bres wist te springen voor de onderdrukten, gloeiend van liefde en verontwaardiging.

De heer Kloppers was als een boom, geplant aan waterbeken, die zijn vrucht geeft op zijn tijd. Reeds op jeugdigen leeftijd in vollen bloei, had de vrucht zich vroeg gezet. Al de stormen, die den boom hebben heen en weer geschud, hebben takken mogen breken en bladeren afrukken, maar zijn krachtige stam is gebleven. En nu in de lente deze boom, die in vollen zomertooi had gestaan, moest vallen, nu zijn de vruchten gerijpt en ingezameld.

Een veelbewogen leven heeft de heer Kloppers achter den rug. Hoe hebben om hem heen de elementen, de vijanden gewoed! Moeilijke jaren van strijden en bidden, van werken aan het onderwijs in ons vaderland, heeft hij doorgebracht! En hoe moest hij, hoewel hij in het jaar 1899 vol moed en verwachting naar Zuid-Afrika ging, eenige jaren daarna beroofd en berooid terugkeeren, en een nieuw tijdperk ingaan van moeitvollen arbeid, eerst als directeur van het Schoolmuseum, daarna als districts-schoolopziener. Maar bij alles en in alles stond hij pal; leunde en steunde hij op zijn God; putte hij door genade zijn kracht uit de eeuwige bron; haalde hij zijn wapenen uit het tuighuis Gods.

Wij kennen Kloppers niet uit zijn voortijd. Maar van het oogenblik af, dat over de oprichting van ons Blad werd gedacht, en wij met hem in aanraking zijn gekomen, hebben wij met elkander meegeleefd en meegevoeld. In lief en leed was Kloppers altijd een van de eersten, die van zich deed hooren.

Wij herinneren ons nog levendig, hoe onze ontslapen Hoofdredacteur met onzen nu ook ontslapen broeder was ingenomen; hoe Kloppers de eerste was, tot wien hij zich wendde om hulp, bij het voornemen tot oprichting van „Timotheüs,” en hoe bereidwillig deze hulp werd aangeboden en verleend, schoon het welslagen van het plan zoo zéér onzeker was. — Wij herinneren ons, hoe gretig zijn eerste vervolghet verhaal in „Timotheüs,” getiteld: „De strijd om een kroon,” werd gelezen, hoe het later afzonderlijk werd gedrukt. En is het niet juist eenige maanden geleden ook in Duitschland, vertaald, uitgegeven? — Nog levendig staat ons voor den geest, hoe hij, in het jaar 1899, op de Dunne Bierkade 17, waar te zijner eere een afscheidsmaal werd gegeven bij zijn vertrek naar Zuid-Afrika, rechts van onzen ontslapen Hoofdredacteur zittend, door dezen werd toegesproken: „Al gaat gij ons verlaten, verliezen doen we u niet; ook in den vreemde blijven wij u gedenken en liefhebben,” en hoe hij daarop zelf, even bevend van aandoening, den God zijns levens lovend, „die hem alzoove geleid had,” allen hartelijk groette, ze nog eenmaal met het trouwe vriendenoog aanzag, om zich dan aan te bevelen in de trouwe zorg zijns Gods en in de „voorbode der broeders.” Ach, hoe heeft hij deze noodig gehad! Welk een veelbewogen tijdperk zijns levens is op dezen gedenkwaardigen avond gevolgd! — Wij brengen ons tevens voor de aandacht, wat hij in al deze jaren als medewerker voor ons blad is geweest. Wij gedenken aan zijn groote vervolghet verhalen: De Wreker, Benoni-Benjamin, Boven de Sterren, Om 's Heeren wil, De Woudlelie, Poëzie van den Arbeid, en zijn laatste in de Strikken van Satan, door hetwelk hij tot ons zal blijven spreken, nog week aan week, nadat hij gestorven is. Wij gedenken aan zijn vele stemmingschetsen bij illustraties, zijn levensbeschrijvingen, zijn Brieven uit Afrika, zijn boeiende Transvaal-schetsen, zijn Historische Beelden. Vaak tintelend van humor; dan weer vlijmscherp; altijd in fijn gekozen bewoordingen; tot in zijn laatste levensjaren — hij stierf op 64-jarigen leeftijd — een jong hart behoudend, meelevend, meevoelend met de jeugd. En boven dit alles: steeds getuigend van de liefde, de trouw en zorg van God, en in elk artikel den lezer wijzend op Jezus, den Heiland van zondaren.

En thans is deze strijder uit den strijd! Van de vele strijders, die van de oprichting van ons Blad af hun krachten wijdden aan de verspreiding van goede Christelijke lectuur, is hij een der laatste. Hij is de anderen gevolgd; óók ingegaan in de rust.

„At the end of the battle, though my heart ever break,  
That crown, Lord, thy crown be for me!”

Ja, schoon zijn „hart gebroken” is, zijn *ziel*e is het niet. Hij heeft den strijd gestreden, volstreken, het geloof behouden, voorts is ook hem weggelegd de kroon des Heeren. Zijn leven was een „Strijd om een kroon.” In 's Heeren kracht heeft hij de overwinning behaald. „Wees getrouw tot den dood, en ik zal u de kroon des levens geven.”

Lezers, zij zulk een kroon ook de onze!

J. N. V.